

SLADKÝ ŽIVOT

Caitlin Crewsová
Jako slunce
v poušti

CAITLIN CREWSOVÁ

JAKO SLUNCE
V POUŠTI

PŘEKLAD

KATEŘINA HAMPLOVÁ

Milá čtenářko,

*koukám se na názvy příběhů v edicích Sladký život a Sladký život Duo a nemůžu si pomoci, abych ne-
uvažoval nad mocí slov. Každý to samozřejmě může
cítit jinak – každý jsme totiž jiný –, ale ve mně slova,
slovní spojení „den a noc“, „slunce v poušti“, „oceán
vášně“, „perla“, „Karibik“ vyvolávají představu
dlouhých žhavých večerů s rudým vínem a zpěvem
cikád a ještě delších a žhavějších nocí, kdy se toho
moc nenaspí... a ráno jsou pomuchlaná prostěrad-
la...*

*Jasně, mnohem více je v životě večerů s flanelo-
vou noční košilí a hrníčkem kakaa na dobrou noc...
a třeba s pěknou knížkou...*

A víte co? Vždyť ono to jde (aspoň trochu) spojit.

*Takže si – když tedy zrovna nemáte možnost ně-
čeho onačejšího – užijte žhavých dnů a nocí plných
perel z oceánů vášní klidně i v tom teplém pyžamu
(je přece leden!) a s tím kakaem. A s některou z mých
knížek.*

A pochopitelně po celý rok...

... s láskou

Váš Harlequin

Caitlin Crewsová

**JAKO SLUNCE
V POUŠTI**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
The Desert King's Kidnapped Virgin

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollins Publishers, 2023

Překlad:
Kateřina Hamplová

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2023 by Caitlin Crews
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2025
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoli podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-1235-2 (EPUB)
ISBN: 978-83-291-1236-9 (MOBI)
ISBN: 978-83-291-1237-6 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Hope Cartwrightová kráčela uličkou ke svému ženichovi, oblečená v náležitých bílých šatech a s pocitem úlevy.

Bůh ví, že si to zaslouží.

Všechno je v pořádku, říkala si v duchu. *Všechno bude fajn.*

Hned jak dojde k oltáři a pronese svatební slib. To je jediné, co pro to musí udělat.

Vydechla a nepřekvapilo ji, že to znělo trochu roztráseně. Oči nespouštěla z muže, který stál na kraji neuvěřitelně dlouhé uličky v této pitoreskní italské svatební kapli a vypadal stejně pochmurně netrpělivý jako vždycky. Chce to mít za sebou stejně jako ona, to bylo Hope jasné. Protože tohle je obchodní dohoda, kterou oba potřebují, tak racionální, jak jen může být.

Klidně to mohlo dopadnout daleko hůř, vzhledem k jejím možnostem a zoufalé situaci, a ona to moc dobře věděla. Ty poslední dva roky se v podstatě nezabývala ničím jiným.

Hope kráčela sama, protože její máma byla jako obvykle tak zahlcená emocemi – *protože každý se nakonec dočká svého šťastného konce, jenom já ne*, vzlykala jako děcko – že se opila do němoty.

Bohužel v případě Mignon to vlastně skutečná němota nikdy nebyla. To byl ovšem ten problém. Nēmota

znamená ticho, a to nebyl její styl. Ona byla vždycky spíš bouře. Někdy bouře divoké radosti, někdy zoufalství, ale vždycky bouře. Celé dopoledne, kdy se Hope připravovala na tento okamžik, proměnila Mignon v nekonečný proud lkaní, co by si vybrala ona.

Hope se jí snažila vysvětlit, že tato dohoda je nejbližší šťastnému konci, jak se mohly dostat. Mignon byla napřed bez sebe radostí, ale pak jí stouplu do hlavy šampaňské a ona začala na všem vidět chyby. Potom přišly slzy a francouzské zamilované písničky, všechny falešně zazpívané pro Hopeina zesnulého otce – Mignoni nu jedinou pravou lásku – a když ji Hope viděla naposled, ležela Mignon na hromadě bledě žlutých polštářů a vyspávala ty bublinky.

Možná to byl ten nejšťastnější konec, v jaký mohla Hope doufat.

Snažila se myslet na to, co jí její přísný ženich řekl předchozího večera, když si příchod k oltáři této staré kaple nad lesknoucí se hladinou jezera Como nacvičovali.

Není na místě běžet k oltáři v takovém nemístném spěchu, řekl jí svým obvyklým nesouhlasným tónem poté, co k němu přispěchala ze zákristie.

I když cítím touhu nemístně spěchat? zeptala se ho s úsměvem.

Tohle manželství nebylo z lásky. Slovo *láska* se v diskusi vůbec neobjevilo. Takže jejího nastávajícího její úsměvy vůbec nezajímaly. Ani mu nepřipadá zábavná, jak neopomněl při mnoha příležitostech zmínit. Hope pro něj byla jen prostředek k dosažení cíle, nic víc.

A to bylo dobře. Hope se líbilo, že od ní taky něco potřebuje, že není jediná.

Také dost pomáhalo, že není odpudivý, jako tolik mužů, s nimiž o eventuálním manželství jednala. Hope chtěla velkorysého živitele v klasickém stylu. Někoho, na něhož se může spolehnout a s kým se bude

cítit v bezpečí. Možná k němu časem i pocítí nějakou náklonnost.

Možná to nebyl princ na bílém koni, o jakém snila, když byla malá, ale pokud se po tátově smrti něco naučila, bylo to fakt, že život není o dětinských snech. Daleko praktičtější bylo najít někoho, s kým může uzavřít oboustranně výhodnou dohodu.

Narazila ovšem na skutečnost, že až příliš mnoho mužů spadá do kategorie „příšerný chlap“. Například ten, který nazval to, co dělala, *dražbou panenství*. Nebylo příjemné mu sdělit, že dražba to tedy opravdu není.

Panna ovšem Hope opravdu je, to je pravda. Byla to ale náhoda, jako tolik věcí v jejím životě, ne nějaký morální masochismus. Kdyby jí neumřel táta v době, kdy jí bylo sotva čtrnáct, pravděpodobně by měla stejné dospívání jako si užívali její kamarádi ze školy. Hloupé večírky a hihňání s kamarádkami a pozorování kluků. Jenže ona se musela ze dne na den začít chovat jako dospělá. Protože Mignon se zkrátka jako dospělá chovat nikdy neuměla.

To Hope musela zařídit všechno kolem pohřbu a začít se starat o placení složenek. Musela se snažit vyžít s penězi, které po tátovi zbyly a zabránit, aby je máma v záchvatu děsivého smutku rychle rozházela za nesmysly. Byla to Hope, kdo prodal rodinné sídlo a s hlubokou lítostí se musel rozloučit s tátovým personálem, z něhož někteří tu byli déle, než je ona na světě, protože si nemohla dovolit je dál platit. Byla to Hope, kdo pro sebe a pro mámu našla byt v Londýně. A pak musela poslouchat, jak za nevlídných podzimních večerů Mignon naříká, protože ta čtvrt nebyla z nejlepších a co si o nich lidé pomyslí a co bude příště, to půjdou do *chudobince*?

Mignon se zuby nehty držela naděje, že jeden z těch mužů, kteří s ní chodili na večírky a využívali ji, jak se

jim zlíbilo, se do ní nakonec zamiluje, když je nechá dělat si s ní, co chtějí.

Nikdy k tomu nedošlo.

A tak to byla Hope, kdo je musel zachránit.

Tak se o ni začalo zajímat až příliš mnoho bohatých a do sebe zahleděných mužů, hned jak jí bylo osmnáct. Byl to vlastně dárek, který sama sobě dala k osmnáctinám, když nechala Mignon zpívat do sklenice s vínem a zamířila na schůzku s prvním potenciálním zájemcem. Použila kontakty svého táty, ale pečlivě si vybírala. Dotyčný musel být samozřejmě v první řadě velmi bohatý, protože zatímco ona sama se o sebe postarat dokáže, bylo důležité, aby byla zajištěná Mignon.

Tak by si to táta přál. Bez ohledu na, na koho Mignon právě svůdně pomrkávala, bez ohledu na to, co si přála nebo nepřála jeho dcera.

A Hope to chtěla také, protože mámu milovala. A v hloubi duše chápala, že má v sobě tvrdost, kterou její máma postrádá. Ona je pevná jako skála, zatímco Mignon je křehká bytost, stvořená z úsměvů a pocitů. Pro ni byla realita příliš drsná.

Realitu měl u nich doma na starosti vždycky táta.

O Mignon bylo potřeba pečovat, to bylo vždycky jasné. A Hope byla ochotná podepsat cokoli, aby to tak bylo. Jakoukoli předmanželskou smlouvu, úplně cokoli. Po dvou letech setkávání s rozličnými muži Hope téměř sama uvěřila, že je připravená stát se panenskou obětí, po níž zřejmě jistý druh mužů touží.

Vzhledem k tomu, že musela odejít ze školy už v šestnácti, aby se mohla starat o mámu, takže dobré vzdělání nabídnout nemohla, měla nakonec jen dvě věci, které mohla v tomto ohledu použít jako svou výhodu: tátův vznešený původ a své panenství.

Někdy si říkala, že je to směšné, že to, kvůli čemu si ji její kamarádi dobírali, je teď její jedinou zbraní, kterou může použít, aby dostala sebe i mámu z té bídy.

I když jí nějakou dobu trvalo, než k tomu došla, protože to bylo jako ze středověku. Napřed si říkala, že si přece může najít práci, jako všichni normální lidé. Představovala si nějakou zářnou kariéru a snila o ní stejně jako jiní sní o dovolené v prosluněném Španělsku. Problém ale byl, že Mignon nemohla udělat totéž. Párkrát se o to pokusila, ale nešlo to, musela si přiznat, že to nepůjde, že je neschopná. A Hope to lámalo srdce.

Představuju si, jak za tebe bojuji jako lev, šeptala Mignon a snažila se udržet na krásné, slzami zmáčené tváři roztřesený úsměv. Jenže ve skutečnosti jsem úplně k ničemu.

Ne, bojující lvice to opravdu není, pomyslela si Hope. A tak musela odložit své sny o princí na bílém koni, stejně jako představu studia a úžasné kariéry, a pokusila se najít si slušnou práci, aby je obě uživila. Neměla ale žádné zkušenosti ani pořádné vzdělání. Ale to nevadí, je silná, a i když má své city, necloumají s ní tak jako s Mignon.

Připadalo jí, že je to její velká výhoda.

Ale i tak jí trvalo celé dva roky. Scházela se s různými muži a jak čas ubíhal, připadali jí čím dál nesnesitelnější. Což bylo nešťastné, protože jejich finanční rezerva se rychle ztenčovala a ona zoufale potřebovala najít někoho, kohokoli, kdo jim pomůže.

Jenže ti strašní chlapi, kteří jí jeden za druhým zvali na večere do elegantních podniků, se jí vždycky začali svěřovat se svými nejtemnějšími a nejtajnějšími fantaziemi, jako kdyby je snad o tak intimní podrobnosti žádala, a Hope pak nebyla schopná přistoupit na jakoukoli dohodu, již jí nabídli. Neodkázala se přimět udělat to, co udělat musí, aby mámu zachránila.

A když je odmítla, dělalo jim velkou radost ji upozornit, že její panenství je její jediná deviza, a její původ to vylepšuje jen o málo.

Začínala se pomalu bát, že si dříve či později jednoho z nich bude muset vzít a dělat cokoli, co jeho zvrhlá představivost bude požadovat.

Před dvěma lety Hope bláhově doufala, že rychle najde dokonalé řešení svého problému. Nakonec začala s hledáním mezi muži ve věku svého otce, mnohé z nich vídala už jako malá. A u nichž věděla, že jejich morální zásady nejsou právě pevné, soudě podle toho, jak její mámě hned po pohřbu nabízeli *útěchu*, jak tomu říkali. Místo toho strávila dva roky poznáváním, jak úchylní a děsiví někteří muži jsou.

Lionel Asensio byl pro ni jako závan čerstvého vzduchu, pomyslela si teď, protože bylo dobré si připomenout realitu. Nespouštěla z něj oči a kráčela uličkou a v duchu si říkala, že je den vítězství. Protože to, že si jí všiml, bylo řešení. Konečně nějaký laskavý – i když trochu odtažitý – mecenáš, živitel, jakého hledala.

Lionel Asensio měl své vlastní důvody, proč se oženit z rozumu a v takovém spěchu. Hope bylo fuk, jaké důvody to jsou – prostě byla ráda, že je má. Cítila jen úlevu, že mu stačí lesk bezchybného původu po tátovi. Přitahovalo ho, že Cartwrightovi znají svou historii napříč staletími až k prvnímu výrobcí kol, který byl povýšen dávnou královnou do šlechtického stavu. I původ její matky se tady hodil, protože Mignon vyrostla v rodině, která jako by si neuvědomovala, že ve Francii už šlechtu zrušili. Byla na světě proto, aby zářila, a přesně to také dělala. Byla dokonalá – od stále ještě krásného obličejce až po prsty na nohou.

A to všechno udělalo na Lionela Asensia dojem.

Její nevinnost nebyla součástí jejich vyjednávání.

A na ničem z toho dnes nezáleželo. Dnes byl den, kdy pomalu, velmi pomalu dojde uličkou až k ženichovi a sama sobě poblahopřeje, že je tak silná. Mignon teď vyspává své ranní rozrušení a nepochybně později odpoledne vstane, aby si zatančila, s tvářemi

zčervenalými štěstím, že dnes její dcera získala tu jedinou věc, kterou Mignon v životě chtěla – manžela.

Jak tak kráčela bez jediného náznaku nevhodného spěchu, přemítala Hope nad tím, že by si konečně mohla dokonce najít i nějakou tu práci. Manželka miliardáře Lionela Asensia může přece stvořit nějakou další charitativní nadaci mávnutím ruky. Nebude si muset dělat starosti s nedostatečným vzděláním nebo pracovat v nějakém místním bufetu.

Hope už se nemohla dočkat, až uvidí, v čem je doopravdy dobrá, místo toho, aby musela dělat, co se namane.

Jediné, co pro to musí udělat, je pronést svatební slib. A podepsat se na smlouvu, kterou už si přečetla a odsouhlasila ji. Stačí tak málo, aby byla konečně volná. Vážně, ten její ženich s podmračeným obličejem může být rád, že se tou úzkou uličkou nerozeběhla, aby to měla co nejdřív, ale chápala, že by to všichni považovali za nedůstojné.

Moc lidí tu dnes nebylo a Hope byla ráda, protože tohle nebyla normální svatba, na téhle nebylo co oslavovat. Nebyla to *pohádková svatba*, o které sní malé holčičky, ale Hope se už poučila. Už věděla, že čekat od života pohádku o princí ze vzdálené země a jeho rozlehlém kamenném hradu je bláhové. Všichni, kdo tu dnes seděli, patřili k Lionelovu personálu – s výjimkou ženy sedící vzadu, která se za skly velkých brýlí mračila a vypadala jako nějaká nasušená knihovnice. A Hope se pár pomalých kroků bavila představou, že má její nastávající možná nějakou skrytou vášeň pro staré knihy, kvůli níž vyžaduje, aby mu byla jeho osobní knihovnice vždy po ruce.

Co věděla s jistotou bylo, že Lionel má jisté renomé, jako všichni lidé jeho výše příjmu. Bohatství tvoří své vlastní legendy, jak během těch posledních dvou let zjistila. Zúčastnila se mnoha schůzek s jeho PR

týmem, když se s Lionelem dohodli. Rozhodli, jak z téhle podivné svatby udělat přijatelný romantický příběh, který prodají médiím a tím i zvědavé veřejnosti, tak, aby to posloužilo Lionelovým zájmům.

Hope to bylo úplně jedno. Jediné, co chtěla, bylo mít to za sebou, aby se mohla pohnout dál, do další fáze svého života. Možná bude moci konečně začít truchlit, prožít si ztrátu táty, teď, když už nebude muset řešit ty praktické věci, které ji dosud zahlcovaly.

A když už byla u toho, naplánovala si vyplatit poslední z matčiných věřitelů a začít posílat pravidelnou penzi loajálními zaměstnancům, které musela propustit, když prodala rodinné sídlo. Slíbila jim, že když to bude v její moci, udělá to. Potěšilo ji, že se tvářili, že věří, že to dokáže, i když ona sama v to moc nevěřila.

Teď může konečně dokázat, že je víc tátova dcera než matčina. Milovala je oba, to ano, ale nechtěla myslet na to, jak moc se máma ty poslední roky bála. Nerada vzpomínala na to, jak Mignon brečela a brečela, zvláště při pomyslení, že její pokusy nějak přispět ke zlepšení situace, to ještě všechno zhoršily.

Hope neměla v úmyslu dovolit, aby to Mignon musela prožívat znovu. A představovala si, jak skvělý pocit to bude, že se bude moct postarat o lidi, kteří se vždy starali o ni, zatímco se šinula pomalu jako šnek, protože dávalo smysl poslouchat pokyny muže, který se uvolil jí to všechno umožnit. Vtom se zezadu ozval nějaký hluk.

Hope ztuhla a oči se jí samy od sebe zavřely.

To je bezpochyby její máma. A za takovou chvíli ještě určitě neodezněl účinek všeho toho šampaňského, takže bude ještě divočejší než obvykle –

Před sebou viděla, jak ženich zařal zuby, a to nemohla připustit. Ne dokud nebudou skutečně svoji a tohle všechno bude za nimi.

Nikdy předtím necítila tak silné nutkání rozběhnout

se k oltáři, co jí nohy stačí, ale neudělala to. Místo toho se otočila. Očekávala, že spatří Mignon, jak vrávorá k ní, nebo jak tančí uličkou a brouká si k tomu francouzské ukolébavky.

Jak se Hope otáčela, otevřela ústa, připravená mámu umravnit, ale zjistila, že není schopná pomluvit, protože to nebyla její máma, kdo k ní rázně krácel.

Byl to jako sen.

Její první dojem bylo světlo a žár. Dívala se na muže, jakého ještě nikdy neviděla, a to se za poslední dva roky neochotně stala odbornicí na tento živočišný druh.

Tenhle muž krácel, jako by tím dělal kamenné podlaze pod svýma nohama laskavost. Byl velmi vysoký, a ačkoli měl na sobě drahý oblek, bezpochyby vyrobený tak, aby dělal dojem, že jeho nositel má dokonalou postavu, Hope okamžitě věděla, že jeho ramena skutečně jsou tak široká. A s každým dalším rázným krokem bylo jasnější, že není jako muži, s nimiž se dosud potkávala, že on své tělo skutečně využívá naplno, fyzicky ho využívá.

Když si to představila, polilo ji horko.

Ale nejvíc ze všeho byl... nebezpečný.

Cítila to nebezpečí jako další vlnu intenzivního žáru, jako by z něj vyzařovalo jako plameny, zvedající se až k vysokému stropu kaple. A jako by ten samý žár brzy zachvátil i ji samotnou. Vůbec by ji v tu chvíli nepřekvapilo, kdyby při pohledu na svou ruku spatřila drobné plamínky. Čím déle se na něj dívala, tím byl její pocit intenzivnější.

Hope si pomyslela, že je to třeba jen host, který přišel o něco později, že je to třeba nějaký Lionelův známý –

Ale pak si uvědomila, že se soustředí na ni.

Jen na ni.

A ona se nezmohla na nic jiného než na něj zírat.

To nebylo těžké. Měl oči temné jako půlnoc ve tváři jako odlité z bronzu. Měl ostrý nos, tmavá obočí a ústa tak přísná, že se jí z toho stáhl žaludek, jako by ji ta jeho strohost zasáhla hluboko uvnitř a ona se zachvěla, i když jí vůbec nebylo chladno.

Shlížel na ni ze své výšky a Hope věděla, že potrvá jen pár vteřin, než k ní těmi dlouhými, rozhodnými kroky dojde. Jeden či dva nádechy, víc to nebude, ale přesto to vnímala jako celou věčnost.

Celou věčnost upírala oči na toho muže a vnímala všechno to světlo a horko. Jako by stála tváří v tvář osudu.

A pak stál náhle přímo před ní.

A celý svět jako by se rozhoupal a roztočil a vytrhl ji z rovnováhy a ona měla pocit, že se ocitla ve vzduchu –

Trvalo jí příliš dlouho, než pochopila, že ji ten neznámý prostě popadl, hodil si ji přes rameno a otočil se, aby s ní vypochoďoval ven z kaple.

Trvalo jí to tak dlouho, protože náhle cítila tolik neznámých pocitů, jako by v ní něco vybuchlo.

To tvrdé, svalnaté rameno se jí s každým jeho krokem zadíralo do břicha. A co hůř – *nebo líp?* – jednou rukou ji pevně přidržoval za zadek.

Hlava jí visela dolů u jeho pevných zad a ona jen šokovaně mlčela a třásla se. Určitě by měla něco udělat, bojovat s ním, bránit se nebo tak něco, ale vlastně necítila žádné nutkání něco takového udělat.

A ani nemohla říct, jestli někdo jiný protestuje, na to jí moc zvonilo v uších a v hlavě jí hučelo. Navíc než si plně uvědomila, co se děje a jak by asi měla reagovat, už byli venku. Ucítila jemný vánek od jezera, který jí ochladil horké tváře.

Muž se nezastavil, šel dál po úzké staré cestě, kterou ona sama prošla ke kapli před malou chvílí. Hope se cítila podivně omámená a vykolejená – ale nedokázala se přimět způsobit nějakou scénu. Nedokázala se

přinutit křičet nebo mávat rukama, přitáhnout k sobě pozornost.

Znovu se všechno obrátil vzhůru nohama a jí to znovu napřed nedávalo smysl, než vklouzla na zadní sedadlo nějakého auta, kam ji postrčil, vlezl za ní, zabouchl za sebou dveře a něco řekl v neznámém jazyce muži, čekajícímu za volantem.

Ten jazyk určitě nebyl italština, kterou by člověk očekával, když je v Itálii, ale ani španělština, která byla mateřským jazykem jejího nastávajícího.

Měla by asi být vyděšená, ale přesto se přistihla, jak ji, když se auto rozjelo, zaplavuje zvláštní pocit, který rozhodně neměl se strachem nic společného.

Úleva, pronesl tichý hlásek v její hlavě, a ačkoli by jí to mělo znepokojoovat, necítila se nijak provinile.

Když ji unášejí pryč, proti její vůli a bez toho, aby o tom cokoli věděla, nemůže přece nikdo očekávat, že se svatba uskuteční, že ne?

Hluboko uvnitř si odvážíla přiznat, že jí to potěšilo, protože ona si Lionela ve skutečnosti vzít nechtěla.

Ani nikoho jiného.

A jistě, na této situaci bylo leccos nepříjemné, ale jestli jí ty uplynulé dva roky něco naučily, tak to bylo radovat se z malých vítězství. Bez ohledu na další okolnosti.

Bylo jich totiž jen pár a stávalo se to jen času, takže bylo potřeba je oslat, kdykoli přišla.

To jí naučil život s Mignon.

„Nepokoušej se utéct,“ zavrčel muž vedle ní, jako by se snad vrhala ke dveřím. To jí připomnělo, že by možná měla, aspoň aby to tak vypadalo. Zvláště proto, že se na něj nedokázala přímo podívat. Byl příliš... krásný, to ano, tak jako je krásná bouře. Byl úchvatný a jí připadalo nepatřičné, že to tak vnímá.

„Během hodiny budeme ve vzduchu,“ pokračoval jej únosce stejně úsečným tónem, který by jí vážně

neměl připadat tak... přitažlivý. „Nikdo a nic nás nemůže zastavit. A cokoli jiného než naprostá podřízenost a poslušnost z tvé strany bude mít následky, které se ti rozhodně nebudou líbit.“

„No,“ začala Hope a zahleděla se na své ruce, složené v klíně. Asi by se jí měly třást, ale nebylo to tak, a ona si dlaněmi uhladila bílou sukni šatů, aby cítila tu jemnou hladkost látky. Rozhodla se pro velmi střídmy a jednoduchý model, protože jakékoli ozdůbky by působily romanticky a tahle svatba byla obchodní dohoda, nic víc. „Tak to asi budu muset přijmout, jak to je.“

Cítila, jak se muž vedle ní pohnul a jeho nesouhlas vycítila dřív, než na něj vrhla krátký pohled, aby si to ověřila.

„Taková ty prostě jsi, že?“ pronesl tiše a jako by jeho hlas byl plný pocitu zrady, který jí nedával smysl, zvláště u člověka, kterého vůbec nezná. „Je ti úplně jedno, kdo si na tebe dělá nárok, víd? Ten nebo onen, pro tebe to nic neznamena. Ty se prostě přizpůsobíš.“

„Tohle moc jako přizpůsobení nevypadalo,“ upozornila ho a snažila se soustředit. Všechna ta mužská krása na ni byla trochu moc. „Spíš jako normální únos. Takže asi není tak docela na místě mi za to dávat zodpovědnost, co myslíte?“

A až teď, když nahlas popsala, co se stalo, jako by se v ní otevřela stavidla a ona si uvědomila, co se to doopravdy dělo a děje.

V té její zoufalé situaci jí Lionel připadal jako zachránce. Nebyl nepřijemný. Dokonce se k ní choval hezky. Celou tu dobu to bral čistě jako obchodní záležitost a to, že si ji chtěl vzít, ji zachránilo od daleko horšího osudu. To bylo Hope jasné, i když zrovna neplakala štěstím jako její máma. Ale cítila klid, možná dokonce i pýchu, že se jí to podařilo. Že zachrání Mignon.

A nakonec i sebe, když vezme v potaz všechno, co se za ty roky dozvěděla o mužích a jejich choutkách.

Jenže s Lionelem se na podmínkách dohody alespoň domluvila. Na *tomhle* se s nikým nedomluvila.

„Jsi moje,“ prohlásil muž vedle ní. „Zbytek svého života strávíš na mé dlani. A jen na tvém chování bude záležet, jestli ta ruka zůstane otevřená, nebo se sevře do pěsti. Ale dobře poslouchej, tohle bude tvoje jediná volba.“

Hope přikývla, tak jak se to naučila dělat, když hovoří mocní muži, a pak si uvědomila, že se na ni zamračil, jako by to nebyla ta správná reakce. Ne když jí vyhrožuje.

Protože výhrůžka to byla, o tom nebylo pochyb.

To, co ten únosce nepochopil, bylo, že ona zná věřitele, kteří vyhrožují daleko konkrétněji.

„Pochopila jsem, že bych se měla bezvýhradně podvolit,“ řekla přičinlivě. „Ale jestli mám být upřímná, nemohli bychom přeskočit tuhle část a přejít rovnou k tomu, co po mně vlastně chcete? Já jen že to pro mě bylo velmi dramatické dopoledne. A i když oceňuji, že jste mě odnesl ze svatby, z níž jsem nebyla příliš nadšená, vážně se musím vrátit. Musím se postarat o matku.“

Podmračení na mužově krásném, povýšeném obličejí se s každým jejím slovem prohlubovalo. „Ty už se nikdy nevrátíš. Copak jsi to nepochopila?“

„Vysvětlil jste to dokonale, to ano, ale takhle to prostě nepůjde,“ sdělila mu Hope věčně. „Není to vaše vina. Tohle je vážně moc hezký únos. Ohromující, opravdu. Jen jsem uvnitř prakticky mrtvá, takže se obávám, že ze sebe slzy a naříkání a cokoli dalšího, co očekáváte, prostě nevymáčknu. A znovu, musím se postarat o matku. Víte, vždycky jde hlavně o ni. Miluju ji. A slíbila jsem, že se o ni postarám.“

Vybavila si, jak se táta na Mignon láskyplně díval a jak řekl, že doufá, že ji Hope bude milovat a postará se o ni, až on tu jednou nebude. *Vždycky*, ujistila ho

tehdy, protože vždycky dělala všechno, co táta chtěl. A protože milovala svou úžasnou, vždycky šťastnou a obvykle trochu bláhovou maminku až za hrob.

Muž vedle ní na chvílku zmlkl – ale bylo to jako ti-cho před bouří.

„Víš, kdo já jsem?“ zeptal se a hlas měl nebezpečně tichý.

„Myslím, že nikdo, kdo tuhle otázku pokládá, nečeká zápornou odpověď,“ pronesla Hope omluvným tónem, „ale ne. Nevím, kdo jste. Měla bych?“

„Moje jméno by ti mělo v hlavě znít jasně jako zvon,“ pronesl cizinec a jeho hlas naplnil celý prostor kolem. „Já bych měl být to jediné, co vidíš, když zavřeš oči. Pouhý náznak mé pochvaly by měl být sluncem, kolem něhož obíháš jako oddaná planeta.“

Hope zamrkala. „Bože. To je... vážně něco.“ Naklonila hlavu ke straně. „Ani mě nenapadlo se na to zeptat. To jste dnes jen tak šel kolem té kaple, nebo jste přišel přímo pro mě? Jsem Hope Cartwrightová, pokud to pomůže. A nechci být nezdvorná, ale myslím, že jste si mě musel s někým splést.“

Muž se pohodlně opřel a Hope napadlo, že ještě nikdy neviděla nikoho, kdo by byl tak brutálně elegantní. Byl oblečený jako všichni ostatní, takže to muselo být něco v něm samotném. Měl v sobě nějakou divokost, která jí rozechvívala.

„Jsi Hope Cartwrightová,“ pronesl, jako by tím potvrzoval její existenci. *Jako by mi tím, že vysloví mé jméno, řekla si v duchu, vdechl život.* A přitom to byla její máma, kdo žil podle pravidla Lewise Carrola, že člověk má před snídaní pomyslet na alespoň šest nemožných věcí, ne Hope. „Žena, kterou mi přislíbili, už když se narodila, a která místo toho strávila poslední roky vysmíváním se tomuto zaslíbení.“

Hope se náhle nemohla nadechnout a muž potřásl znechuceně hlavou. „To sis vážně myslela, že ti

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Jako slunce v poušti.

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.